

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Uhlíře, soudců JUDr. Tomáše Lichovníka a JUDr. Vladimíra Sládečka (soudce zpravodaj) o ústavní stížnosti Mgr. Jarmily Vorlíčkové, zastoupené JUDr. Iljou Hrubým, advokátem se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 16, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočky v Liberci ze dne 30. 5. 2018 č. j. 64 A 7/2018-69 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019 č. j. 1 As 232/2018-38, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

Stěžovatelka se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočky v Liberci, jakož i zrušení tohoto rozsudku. Tvrdí, že uvedenými rozhodnutími došlo k porušení jejich ústavně zaručených práv podle čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu mělo dojít v důsledku nesprávného postupu města Tanvald (dále jen "vedlejší účastník"), které změnilo část svého územního plánu v ploše K23 z plochy smíšené nezastavěného území - přírodní, zemědělská (NS) na plochu lesní (NL). Zařazením sousedních pozemků do kategorie ploch lesních bylo podle názoru stěžovatelky zasaženo do jejího práva vlastnického, neboť jí bylo znemožněno plnohodnotné užívání jejího pozemku (zahrady). K porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces mělo dojít též v důsledku nesprávného postupu správních soudů, které uvedený postup vedlejšího účastníka aprobovaly a nezabývaly se proporcionalitou přijatého řešení.

Ze spisového materiálu Ústavní soud zjistil, že stěžovatelka je vlastníkem pozemků v k. ú. Tanvald. Návrhem podaným ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem-pobočce v Liberci se domáhala zrušení opatření obecné povahy vydaného zastupitelstvem města Tanvald dne 21. 6. 2017 - Změna č. 2 Územního plánu Tanvald (dále jen "změna územního plánu") v ploše K23. Plocha K23 zahrnovala část pozemku p. č. 1689/1 v k. ú. Tanvald o výměře 0,40 ha, která byla změnou územního plánu nově vymezena z plochy smíšené nezastavěného území - přírodní, zemědělská (NS) na plochu lesní (NL). Tato plocha sousedí se stěžovatelčinými pozemky. V záhlaví označenými rozsudky krajský soud zamítl žalobu stěžovatelky a Nejvyšší správní soud následně zamítl její kasační stížnost.

Ústavní soud posoudil argumentaci stěžovatelky i obsah napadených rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o návrh zjevně neopodstatněný, a proto jej odmítl.

Podle § 43 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), musí být usnesení o odmítnutí návrhu podle odstavců 1 a 2 písemně vyhotoveno, stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.

Ústavní soud předesílá, že výklad předpisů z oblasti veřejné správy a sjednocování judikatury ostatních správních soudů, k čemuž slouží i mechanismus předvídaný v § 12 s. ř. s., přísluší právě Nejvyššímu správnímu soudu. V kontextu své dosavadní judikatury se Ústavní soud cítí, s odkazem na zásadu zdrženlivosti a princip sebeomezení, být oprávněn výklad tzv. podústavního práva posuzovat pouze tehdy, jestliže by jeho aplikace v daném konkrétním případě byla důsledkem interpretace, která by extrémně vybočila z požadavků obsažených v hlavě páté Listiny (srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 173/02). Ústavnímu soudu proto nepřisluší, aby prováděl přezkum rozhodovací činnosti jako další soudní instance ve stejném rozsahu, jako to činí správní soudy.

Ústavní soud konstatuje, že ústavní stížnost představuje toliko opakování námitek uplatněných stěžovatelkou v řízení před správními soudy, které se s nimi již ústavně konformním způsobem vypořádaly. Jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud se v napadených rozhodnutích podrobně zabývaly všemi skutečnostmi, relevantními pro posouzení zákonnosti opatření obecné povahy, kterým byla vydána změna územního plánu města Tanvald. V jejich postupu nelze spatřovat žádné prvky svévole. Oba soudy při rozhodování přihlédly ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, věc po právní stránce hodnotily přílehavě a v souladu s ustanoveními správního řádu, soudního řádu správního a rovněž zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen "stavební zákon"). S odkazem na příslušná ustanovení stavebního zákona správní soudy vysvětlily stěžovatelce proces přijímání změny územního plánu. Prostředky, které měla k dispozici pro participaci na tomto procesu, stěžovatelka beze zbytku využila.

Zvláště podrobně se pak oba soudy zabývaly námitkou stěžovatelky spočívající v požadavku, aby byl pozemek s funkčním využitím vymezen 25 metrů od hranice jejího pozemku, neboť zákon č. 289/1995 Sb., o lesích (dále jen "lesní zákon"), podle jejího názoru stanoví ochranné pásmo lesa 50 metrů. Nejvyšší správní soud k právní úpravě ochranného pásma lesa obsažené v § 14 odst. 2 lesního zákona konstatoval, že "tato úprava však neznamená, že ve vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa není možné provádět žádné záměry. Nemohou však ohrožovat pozemky určené k plnění funkce lesa. Vzdálenost 50 metrů proto není nepřekročitelnou mezí, ale pouze zónou, ve které je třeba zapojení orgánu ochrany lesa do případného povolovacího procesu." Až na základě takto zevrubného zkoumání a vypořádání konkrétních námitek stěžovatelky došly oba soudy k závěru, že město Tanvald při vydání změny územního plánu nepochybně a opatření obecné povahy bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ústavní soud závěrem připomíná, že právo na spravedlivý (řádný) proces ve smyslu čl. 36 Listiny není možné vykládat tak, že by se stěžovatelce garantoval úspěch v řízení či se zaručovalo právo na rozhodnutí, odpovídající jejím představám. Obsahem tohoto ústavně zaručeného práva je zajištění práva na spravedlivé (řádné) soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování v souladu se zákony a při aplikaci ústavních principů. Okolnost, že stěžovatelka se závěry či názory soudů nesouhlasí, nemůže sama o sobě důvodnost ústavní stížnosti založit.

Na základě výše uvedeného Ústavní soud mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků řízení ústavní stížnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 8. října 2019

JUDr. David Uhlíř, v. r.
předseda senátu